

ע"פ 9069/15 - פלוני נגד מדינת ישראל, פלוני

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 9069/15

לפני:

כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופטת ע' ברון

המערער:

פלוני

נ ג ד

המשיבים:

1. מדינת ישראל
2. פלוני

ערעור על הכרעת הדין מיום 28.6.2015 ועל גזר הדין
מיום 30.11.2015 של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
בתפ"ח 97-08-12 שניתנו על-ידי סגנית הנשיאה ר'
לורך, והשופטים צ' דותן וע' וינברג נטוביץ'

תאריכי הישיבות:

כ"ד בסיון התשע"ו (30.6.2016)
כ' בתמוז התשע"ו (26.7.2016)

בשם המערער:

עו"ד אמיר מורשתי

בשם המשיבים:

עו"ד אופיר טישלר

השופט נ' סולברג:

1. ערעור על הכרעת הדין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (תפ"ח 97-08-12; סגנית הנשיאה ר' לורך והשופטים צ' דותן וע' וינברג נטוביץ') מיום 28.6.2015, שבגדרה הורשע המערער בעבירות מין במשפחה, בפגיעה בפרטיות, באיומים, ובהדחה בחקירה; וערעור על גזר הדין מיום 30.11.2015 שבגדרו הושת על המערער עונש של 30 חודשי מאסר בפועל, מאסר על-תנאי, והוא חוייב בתשלום פיצויים למתלוננת.

עיקרי כתב האישום

2. נגד המערער הוגש ביום 1.8.2012 כתב אישום המייחס לו שורת עבירות מין בבתו החורגת א', היא המתלוננת. מעשיו של המערער התפרשו על פני תקופה ארוכה, החל משנת 2006 כשא' היתה בת 14, ועד לשנת 2009, שבמהלכה הגישה את תלונתה המשמשת בסיס לכתב האישום.

3. כתב האישום פירט את האירועים אשר שימשו יסוד לאישומים, עשרה במספר. אלו הם עיקרי הדברים: על-פי סעיף 1 בכתב האישום, הואשם המערער כי באצטלה של עונש חינוכי, הושיב את א' על שיש במטבח שבביתם, קרב אליה ונישק אותה בניגוד לרצונה. בתגובה, הכתה אותו א' באמצעות חפץ חד, והוא חדל ממעשיו (להלן: "האירוע הראשון במטבח"). סעיף 2 בכתב האישום עניינו בפגיעה בפרטיותה של א'. באחת הפעמים שבהן שהו בבית, נכנס המערער לחדר המקלחת בו שהתה א' והתבונן בה בעת שהתקלחה עירומה. סעיף 3 בכתב האישום מתאר כיצד בהזדמנות אחרת נכנס המערער לחדר המקלחת בעת שא' רחצה, סגר את הדלת (אך לא נעל אותה) והחל מחבק אותה ומחדיר אצבעות לאיבר מינה. גם במקרה זה, הכתה אותו א' באמצעות תכשיר וצעקה, עד שיצא מחדר המקלחת. בעקבות מעשה זה, ביקשה א' לשלוח יד בנפשה, על-ידי חיתוך הורידים באמות ידיה (סעיף 4 בכתב האישום). סעיף 5 בכתב האישום, עניינו גם כן בפגיעה בפרטיותה של א'. במספר מקרים, אשר התרחשו במשך תקופה, נכנס המערער לחדרה של א' בשעה שישנה, וצפה בה בשנתה, בעודה לבושה בבגדים אינטימיים. סעיף 6 בכתב האישום עניינו במעשים חוזרים שביצע המערער בא', הוא נשק לה במקומות שונים בגופה, טפח על ישבנה, ונגע בה במקומות מוצנעים, נגיעות בעלות אופי מיני. בסעיף 7 בכתב האישום מתוארת תקרית נוספת שהתרחשה במטבח הבית. המערער ביקש לנשק וללטף את א', נגע בישבנה בניגוד לרצונה ואף אחז בה בכוח. משהתקרב אליה, נשכה א' את אפו ונמלטה (להלן: "האירוע השני במטבח"). סעיף 8 בכתב האישום מתאר כי בהזדמנות אחרת נכנס המערער לחדרה של א' בשעות הלילה, ישב על מיטתה ונגע בגופה, בשנתה, בעודה לבושה לבוש אינטימי.

4. בגין מעשים אלה, הואשם המערער בעבירות מין במשפחה (אונס); עבירות מין במשפחה (מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה שש עשרה שנים שלא בהסכמתה החופשית); עבירות מין במשפחה (מעשה מגונה); ופגיעה בפרטיות.

5. כאן המקום לציין, כי א' התלוננה במשטרה על מעלליו של המערער עוד בשנת 2006, לאחר קרות חלק מהמעשים המתוארים בכתב האישום. תלונתה זו לא נשאה פרי. יומיים לאחר שהגישה את תלונתה, שבה לתחנת המשטרה ומסרה הודעה, בה הפחיתה בתיאור חומרת המעשים, ובעקבות הודעה זו נסגר תיק החקירה. בכתב האישום (סעיפים 9-10) מתואר כיצד ביום בו הגישה את תלונתה הראשונה, צעק עליה המערער וקילל אותה. שבועיים לאחר מכן אף איים עליה כי "יהרג אותה" וכי "עדיף לו להרוג אותה ולהיות בכלא כל החיים". בגין מעשים אלה, הואשם המערער בעבירות איומים.

6. ביום 12.12.2011 נשלח אל המערער מכתב ידוע לחשוד על העברת חומרי החקירה בעניינו לפי סעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. בתגובה, פנה המערער מספר פעמים אל א' בבקשה כי תשלח לפרקליטות מכתב מטעמה ובו תחזור בה מתלונתה. לאחר הפצרות רבות, נאותה א' לבקשה. המערער ניסח את מכתב הבקשה, א' העתיקה אותו בכתב ידה וזה נשלח אל הפרקליטות, בצירוף מכתב שאותו ניסח המערער. בגין מעשים אלה הואשם בעבירת הדחה בחקירה לפי סעיף 245 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (סעיפים 11-12 לכתב האישום).

עיקרי הכרעת הדין של בית המשפט המחוזי

7. בית המשפט המחוזי דן בפרטות, על בסיס עדותה של א', בהשתלשלות העניינים העובדתית וברקע להגשת התלונה. בפתח הכרעת הדין תואר כיצד החלו המעשים עוד קודם לעלייתה של המשפחה ארצה, בשנת 2005. עם היוודע לא' כי המערער איננו אביה הביולוגי, החלה התרחקות בינה לבין אמה והתקרבות בינה לבין אביה החורג, המערער. התקרבות "ידידותית" זו, לוותה בהערות סקסיסטיות מצדו של המערער, ואף במגע פיזי באזורים אינטימיים בגופה של א'. ההטרדות פסקו לזמן-מה עם עלייתה של המשפחה ארצה, אך עד מהרה נוכחה א', אז ילדה כבת 14, לחוש ולדעת, כי הטרדות אלה נמשכות. אובדת עצות, פנתה א' לסגל בית הספר, אשר הזעיק אנשי משטרה, ואלה גבו מא' הודעה, הבסיס לתלונתה הראשונה, בתחילת שנת 2006. כאמור לעיל, יומיים לאחר הגשת התלונה ניגשה א' לתחנת המשטרה, ומסרה גרסה שונה בתכלית, מרוככת, שהביאה בסופו של יום לסגירת התיק.

8. חלף זמן, והמעשים נמשכו. בהזדמנות אחרת במהלך שנת 2008 נגע המערער באיבריה המוצנעים של א' בעודה ישנה (אירוע זה מהווה בסיס לסעיף 8 לכתב האישום). אמה של א', אשר צפתה במערער מבצע מעשה זה, פנתה לזקני קהילתם (בני המשפחה משתייכים לזרם הדתי המכונה Jeovah's Witnesses), ואלה הורו לה לפנות למשטרה או לעובדת סוציאלית. בהמשך פנה המערער ביום 2.11.2008, לעובדת הסוציאלית, גב' אודיה זלצברג (להלן: העובדת הסוציאלית) והתוודע לפניה על מחשבותיו המיניות לגבי א', על פגיעות מיניות שביצע בה ועל כך שהגיע למסקנה שהוא פדופיל ושעליו לקבל עזרה (ראו בפסקאות 10, 44 להכרעת הדין). בעקבות זאת, זימנה העובדת הסוציאלית את א' אליה. א' גוללה לפניה את פרטי האירועים השונים, וכמו כן סיפרה על רתיעתה מפני תלונה נוספת במשטרה, נוכח הטראומה המלווה אותה מאז חקירתה בשנת 2006. בעקבות הדברים, שכנעה אותה העובדת הסוציאלית להגיש תלונה במשטרה, וזו אכן הוגשה ביום 13.5.2009.

9. על רקע האמור, נפנה בית המשפט המחוזי לבירור האישומים השונים, ותלונתה של א' העומדת בבסיסם. מהימנות גרסאות המתלוננת והמערער עמדה במוקד הכרעת הדין. תחילה נדרש בית המשפט המחוזי למהימנותה של א'.

10. מהימנותה של א' - בית המשפט המחוזי התרשם כי א' תיארה בצורה מלאה ואותנטית את המעשים שבוצעו בה וכלפיה, תוך תיאור כל אירוע לפרטיו, בצורה מהימנה ומשכנעת. עוד התרשם בית המשפט המחוזי כי א' דייקה בעדותה בפרטים שאותם מסרה, ובהגינותה נמנעה מלספר על דברים שעליהם לא ידעה בוודאות. כך למשל, נמנעה א' מלספר על מעשיו של המערער בחדר השינה שלה שעה שישנה, אף שקונן בליבה חשש כי בהזדמנויות שונות נגע בה בשנתה. בעדותה לא נמנעה מלגולל את מסכת חייה, נסיבות חייה הקשות ובהן פגיעות מיניות נוספות שחוותה, בין היתר מקרובי משפחה אחרים. חרף זאת, התרשם בית המשפט המחוזי כי ידעה להבדיל בין המקרים הללו לבין העובדות נשוא כתב האישום, וידעה לבודד את השפעות מקרי ההתעללות נשוא כתב האישום, מיתר הטרגדיות וארועי ההתעללות שחוותה.

11. אשר למניע, שוכנע בית המשפט המחוזי כי א' לא ניסתה להשחיר את פניו של המערער, או להציג את האירועים בצורה חמורה משהיו, במטרה לטפול עליו האשמות שווא. בתחילה אמנם טענה כי תלונתה באה "בגלל שהמון זמן הוא התעלל בי ובאמא נפשית", אך דעתו של בית המשפט המחוזי נחה משהבירה א' את דבריה אלה, בהסבירה כי הצביעה על מניע זה לפי בקשת אמה, אשר ביקשה למנוע את כניסת המערער, בעלה דאז, לכלא. לאמיתו של דבר תלונתה באה לאחר שגדשה הסאה, נוכח חומרת המעשים ומתוך החשש ש"מה שקורה יחמיר, ילך ויגדל" (עמוד 61 לפרוטוקול). ניסיונות שונים להצביע על מניעים זרים בעדותה ובחקירתה במטרה נדחו על-ידי בית המשפט המחוזי, אשר לא מצא להם אחיזה בנסיבות ובעובדות (ראו: סעיפים 12-14 להכרעת הדין).

12. לחיזוק מהימנות גרסתה של א' ציין בית המשפט המחוזי את החרטה שהביע המערער בחקירתו כאשר עומת עם הטענה כי נגע בא' בשנתה, באומרו "אני מצטער על זה שנגעתי בה באמת" (ת/14), וכן דברים שסיפר בחקירתו בעניין האישום הנוגע לפגיעה בא' בשנתה: "אתה יודע מה היה אם היא היתה מתעוררת, היא היתה מוציאה את כל הסוד" (ת/13). סימן אמת נוסף לגרסתה של א', נלמד מתוך בחירתה להעיד לפני בית המשפט המחוזי בשפה העברית, ולא בשפה הרוסית, על מנת להציב חיץ בין תוכן הסיפור לבין רגשותיה, כדבריה: "כי כשאני מדברת רוסית... אני מרגישה שזה פוגע בי יותר, וזו פשוט הגנה קטנה...". מנגד, שקל בית המשפט המחוזי את סיפור חייה הקשה של א', פגיעות מיניות שחוותה וייסורי נפש מצערים, אשר הביאו אותה עד כדי אשפוז במוסד פסיכיאטרי. לאחר שעמד על קווי דמותה, אלה ואחרים, ומשמצא מספר סתירות ומשגים שנפלו בגרסתה, קבע בית המשפט המחוזי כי יש להיזהר בדבריה, שכן זו "יודעת לשקר, ועושה זאת, כשצריך".

13. נוכח סימני האמת, וחרף הפגמים האמורים במהימנותה של א', מצא בית המשפט המחוזי כי "עדוּתה היתה מהימנה, כנה ומשכנעת, והיא משקפת אל נכון את ה'חוויות' שחוותה מידי הנאשם" (ראו פירוט בפסקאות 18-20 להכרעת הדין). עם זאת, כפי שיובהר להלן, לגרסתה של א' ניתן משקל, אך לא משקל מכריע, ובית המשפט נזקק לדקדק בגרסתה ביחס לכל אישום ואישום, תוך שהוא פונה לראיות חיצוניות לחיזוק ותמיכה בגרסתה.

14. מהימנותו של המערער - פגמים רבים נמצאו בעדותו של המערער. בהכרעת הדין נכתב כי הלה בחר בעדותו לכפור כפירה כללית, חרף העובדה שהודה בחלק מהמעשים לפני אשתו דאז (את חלקם אף ראתה בעיניה), ובאוזני העובדת הסוציאלית וחוקרי המטרה. הסברו הנפתל לסתירות שבין עדותו בבית המשפט המחוזי לבין הודאתו לפני גורמים אלה - לא נמצא משכנע. בית המשפט עמד על גרסאותיו השונות, ומצאן בלתי מהימנות.

15. מכאן, נפנה בית המשפט המחוזי לבחינת קיומם של יסודות העבירות בכל אחד מהאישומים.

16. תחילה זיכה בית המשפט המחוזי את המערער, מחמת הספק, משני אישומים מרכזיים. המערער זוכה מאירוע המטבח הראשון (סעיף 1 לכתב האישום), בו מתוארת תקיפה מינית במטבח הבית שסיימה בהכאת המערער ובריחתה של א'. מספר טעמים הביאו את בית המשפט המחוזי לקביעה כי יסודות העבירה לא הוכחו כדבעי - (א) שוני מהותי בין תיאור האירוע על-ידי א' בגרסאות שונות שמסרה, הראשונה שבהן עוד משנת 2006; (ב) העדרה של אינדיקציה חיצונית כלשהי לקרות האירוע; (ג) העובדה כי א' לא הזכירה אירוע זה בהודעותיה הראשונות במטרה, בשנת 2006, סמוך לקרות אירוע זה, ושמרה את הדבר עד לתלונתה המאוחרת.

17. עוד נקבע כי גם עובדות אירוע עבירת האינוס, בהחדרת אצבעות לאיבר מינה של א' בחדר האמבטיה (סעיף 3 עמוד 4

לכתב האישום) לא הוכחו במידה הנדרשת. גרסתה של א' אמנם הותירה רושם על בית המשפט המחוזי, ברם, נטיית לב זו נתקלה בקושי ראיתי. פרטי האירוע עלו בפיה של א', לראשונה, רק בשנת 2012 בפגישת ריענון שנערכה בפרקליטות, כשש שנים לאחר "התרחשותו". קושי זה, לצד הכחשתו הנמרצת של המערער, הביא את בית המשפט המחוזי לקבוע כי נתגלע ספק סביר בגרסתה של א' בנוגע לאישום זה, ומצא כי יש בו כדי לזכות את המערער. המערער אף זוכה מסעיף האישום הרביעי, הנוגע לניסיון התאבדותה של א', לאחר שהנטען בסעיף זה לא הוכח (ראו בסעיף 32 להכרעת הדין).

18. לצד הזיכוי מחמת הספק בעבירות האמורות, יתר עובדות כתב האישום נמצאו מבוססות, ובית המשפט המחוזי החליט להרשיע את המערער בביצוע העבירות כפי שיפורט בהמשך.

19. הפגיעה בפרטיותה של א', בשני המקרים האמורים – בכניסתו של המערער לחדר האמבטיה שעה שזו רחצה (סעיף 2 לעובדות כתב האישום), ובעומדו מעל מיטתה בשנתה, מספר פעמים (סעיף 5 לעובדות כתב האישום), נתמכה בראיות אשר ביססו את גרסתה של א', ובעובדה כי המערער עצמו הסביר את נוכחותו-זו בחדרה של א' בגרסאות נפתלות וסותרות.

20. גם המעשים המתוארים כנגיעות בעלות אופי מיני בחלקי גופה של א', נמצאו מבוססים דיים (סעיף 6 לכתב האישום). גרסתה של א' למקרים אלה נמצאה עקבית, ונתמכה בשורה של חיזוקים פנימיים – עדויות מטעם גורמים שונים שאישרו כי גרסה דומה הציגה לפניהם א' בעבר. המערער עצמו הודה כי היכה את א' בישבנה, מעל בגדיה, בדרך "ענישה". א' הדגימה כיצד המערער היה "מכה" בישבנה כעונש, תוך שהיא מתארת את האופי המיני של "הכאה" זו. עם זאת, ראיות לאמיתות תוכנם של יתר פרטי האישום (נשיקות בצווארה, נגיעות בחזה ובאיבר מינה) לא נמצאו, ומשלא חזרה א' על פרטים אלה בעדותה, סייג בית המשפט המחוזי את הרשעתו של המערער רק לעניין הנגיעה בישבנה של א'.

21. אשר לאירוע המטבח השני, נקבע כי עדותה של א' היא אותנטית, מפורטת ומשכנעת. חיזוק פנימי לגרסתה נמצא בעדותה של העובדת הסוציאלית, אשר ציינה כי זכור לה כי א' גוללה לפניה את פרטי המעשה אודות האירוע שהתרחש במטבח הבית. בית המשפט המחוזי מצא את גרסתה זו עדיפה על גרסתו של המערער, אשר שלל את עצם התרחשותם של המעשים מכל וכל. נוכח העדר מהימנות אצל המערער, כניכר בגרסאותיו ביתר האישומים, ואף שלא נמצאו חיזוקים חיצוניים לגרסתה של א', קבע בית המשפט המחוזי כי נסיבות אירוע זה הוכחו מעבר לספק סביר, והרשיע את המערער גם בעבירה זו.

22. בית המשפט המחוזי הרשיע את המערער גם בעובדות סעיף 8 לכתב האישום, שעניינו בנגיעות בעלות אופי מיני שביצע בא' בעת שישנה. בית המשפט המחוזי האריך בניתוח חומר הראיות, שכלל, מלבד גרסתה של א', גם את עדות אמה, שצפתה במעשיו של המערער, ואת התוודותו לפני העובדת הסוציאלית וחוקרי המשטרה על מעשיו ומחשבותיו (ראו: ת/13 ש' 9-7, 35, 72). יצוין, כי בית המשפט המחוזי יחס משמעות נכבדה להודאתו של המערער באירוע נשוא אישום זה, וקבע כי ניתן לראותה בהקשר רחב יותר כהודאה מצדו בהלך רוח ובמחשבות מיניות אודות א' (ראו בסעיף 48 להכרעת הדין).

23. לצד הרשעתו בעבירות מין, הורשע המערער גם בעבירות איומים והדחה בחקירה. בחקירה שנערכה לו בשנת

2009, אישר המערער כי אכן איים על א' ש"יהרוג אותה" אם תתלונן במשטרה, תוך שציין כי נקט בלשון זו למטרות הפחדה בלבד. בעדותו בבית המשפט המחוזי, הכחיש תחילה כי אמר את הדברים, אך לבסוף חזר בו וטען כי הדברים אכן נאמרו, אך ללא כוונה לממש את האיומים. על יסוד דבריו אלה, ועל-פי גרסתה של א' עצמה, הורשע המערער גם בעבירה זו.

24. ההרשעה בעבירת ההדחה בחקירה התבססה גם כן על עדותה של א'. בעדותה, תיארה כיצד שידל אותה המערער לחזור בה מתלונתה תוך שהוא מציף אותה בבקשות ואיומים ואף מציע לה טובות הנאה, אם תפנה אל הפרקליטות במכתב בכתב-ידה, ותבקש לחזור בה מתלונתה. המערער עצמו לא שלל את הדברים, והציג את כתיבת המכתב על-ידי א', כהענות רצונית וחופשית לבקשתו. בית המשפט המחוזי מצא את גרסתה של א' מהימנה, תוך שקבע כי גם אם תתקבל גרסתו של המערער בהקשר זה, הרי שאין בכך כדי לשנות מהמסקנה כי דבריו עולים כדי הדחה בחקירה, ומכאן שיש להרשיעו.

25. גזר הדין של בית המשפט המחוזי ניתן ביום 30.11.2015. נוכח הזיקה בין נסיבות ביצוע עבירות המין לנסיבות ביצוע עבירות הפגיעה בפרטיות, באשר כולם מעשים בעלי אופי מיני, קבע להם בית המשפט המחוזי מתחם ענישה נפרד מזה של עבירות ההדחה בחקירה והאיומים.

26. במסגרת בחינת מתחם הענישה ההולם לעבירות המין והפגיעה בפרטיות, עמד בית המשפט המחוזי על הערך החברתי שנפגע בעקבות ביצוע העבירות; מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות מין; וכן נסיבות הקשורות בביצוע העבירות – גילה הצעיר של א' בעת שהחלו המעשים, ומנגד, צוין האופי המוגבל של המעשים עצמם, בנגיעות בלבד. על כן, מצא בית המשפט המחוזי לקבוע מתחם ענישה במנעד של 25-50 חודשי מאסר. אשר לעבירת האיומים, ציין בית המשפט המחוזי את הפגיעה בשלוות נפשו של הפרט וחופש בחירתו ופעולתו – ערך מוגן שנפגע בעקבות המעשים, וכמו כן עמד על מדיניות הענישה הנהוגה במקרים כגון דא. אשר לעבירת ההדחה, צוינו ערכי טוהר ההליך השיפוטי ותקינות מערכת אכיפת החוק שבו ניסה המערער לפגוע, וכן נסקרה מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים. על כל אלה, נקבע מתחם ענישה שבין 6-12 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות בגין עבירת האיומים, ומאסר על-תנאי עד 12 חודשי מאסר בפועל, על עבירת ההדחה בחקירה.

27. בגזירת העונש, שקל בית המשפט המחוזי את נסיבותיו האישיות של המערער, לרוב אדם נורמטיבי וחיוני, את אי-נטילת האחריות על מעשיו, וכן הזמן שחלף למן ביצוע העבירות. בשים לב לכל זאת, גזר בית המשפט המחוזי על המערער עונש של 30 חודשי מאסר בפועל, 15 חודשי מאסר על-תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו לבל יעבור כל עבירה מסוג פשע; ששה חודשי מאסר על-תנאי למשך שלוש שנים, לבל יעבור עבירת פגיעה בפרטיות, איומים או הדחה בחקירה; כמו כן נפסקו פיצויים לא' בסך של 20,000 ₪.

28. מכאן הערעור על שני חלקי פסק הדין.

עיקרי טענות הצדדים

29. הערעור על הכרעת הדין מופנה נגד כל אחד מסעיפי ההרשעה המפורטים לעיל, ועיקרו, בניסיון לבקוע בקיעים במהימנותה של א'. לדעת הסנגור, גרסתה גדושה סתירות ופרכות המעידות כי עסקינן בעלילת שווא. תימוכין לטענה זו מצא בדבריו של בית המשפט המחוזי אשר הצביע על מספר סדקים במהימנותה של א' והתרשם כי גם שיקרה בעדותה

לא אחת. גם מצבה הרפואי של א', בדגש על מצבה הנפשי, מטילים, לשיטת הסנגור, צל כבד על מהימנותה. עוד טענה בפי הסנגור, כי שגה בית המשפט המחוזי כאשר שלל קיומו של מניע זר לתלונתה של א', העומד בבסיס האשמות השווא שטפלה על המערער.

30. אשר למקומות בהם הודה המערער באי-אילו מיסודות העבירות, נטען כי אין לייחס לדבריו אלה משקל רב, משום שנאמרו שלא מתוך בחירה חופשית ומרצון. כך למשל, דבריו לעובדת הסוציאלית ולחוקרי המשטרה לפיהם אופפות אותו מחשבות מיניות על קטינים, ובפרט אודות א', נאמרו מתוך כורח, לאחר שזקני קהילתו לא הותירו בפניו כל ברירה אחרת.

31. אשר לעבירות הפגיעה בפרטיות, טוען הסניגור כי בעניין זה מסקנותיו של בית המשפט המחוזי – שגויות. אף שיתכן כי פרטיותה של א' נפגעה בכניסתו של המערער למקלחת בעודה עירומה, הרי שלא הוכח היסוד הנפשי הנדרש במקרים מעין אלה – כוונת זדון – ועל כן אין להרשיע את המערער. גם צפייתו בא' בעודה ישנה אינה מבוססת, שכן גם בנותיו הביולוגיות של המערער ישנו בחדר זה, ואין לראות את כניסתו לכניסיון לפגוע בא' דווקא. נטען כי גם יסודות עבירת ההדחה בחקירה לא התקיימו, שכן א' שלחה את מכתבה בשלב בו הסתיים כבר הליך החקירה, ועל כן לא היה במכתב שנשלח כדי לפגוע במאמצי החקירה.

32. הערעור נסוב, כאמור, גם על גזר הדין. במסגרת זו נטען כי שגה בית המשפט המחוזי כאשר לא נתן משקל הולם לעברו הנקי של המערער, לחלוף הזמן למן התרחשות האירועים, ולשיהוי המשמעותי בהגשת כתב האישום, כשלוש שנים לאחר הגשת התלונה. עוד נטען כי שגה בית המשפט בהערכת מתחם הענישה, נוכח הפסיקה המקובלת, וכן כי ניתן משקל יתר לתסקיר הקרבן. לשיטת הסנגור, כל אלה הם טעמים טובים להקלה בעונש של המערער, עד כדי קיצור עונש המאסר מאחורי סורג וברח, והמרתו בנשיאת המאסר בעבודות שירות.

33. בדיון שנערך לפנינו ביום 26.7.2016, חזר סנגורו של המערער, עורך-הדין מורשתי, על עיקרי טענותיו שבכתב הערעור. בתוך כך טען כי עובדות האירוע השני במטבח (סעיף 7 לכתב האישום) לא הוכחו די הצורך, וכי השוואת הנימוקים שביסוד כל אחד מאירועי המטבח (סעיף 1 וסעיף 7 לכתב האישום), מעלה כי דינו של אירוע המטבח השני, כדינו של האירוע הראשון – זיכוי מחמת הספק, וזאת נוכח פגמים ופערים בגרסאות השונות שמסרה א' בעניין אירוע זה.

34. המשיבה מצידה, סומכת ידיה על הכרעת הדין של בית המשפט המחוזי. לזו טענתה – עיקריה של הכרעת הדין נוגעים לממצאי עובדה ומהימנות מובהקים, ואל לה לערכאת הערעור להתערב בהם. גזר הדין הולם וראוי.

דיון והכרעה

35. הטענות המפורטות בכתב הערעור מתמקדות, רובן ככולן, במהימנות גרסתה של א'. כדי לזרוע ספק בעניין זה, הועלה לפנינו כל הניתן. הסנגור אוחז בזיכוי החלקי, לפיו בית המשפט המחוזי לא קיבל את גרסת המתלוננת במלואה, ומבקש שהכרעת הדין תהא עקבית. עובדות אירוע המטבח הראשון שלא הוכחו כל צרכן, והזיכוי מעבירת האינוס, מלמדים על הפגמים במהימנותה של א', לפי הטענה, ועל כך שיש לזכות את המערער זיכוי מלא. למעשה, הטיעון הוא כי יש לעמת חלק אחד מהכרעת הדין עם חלקה השני. אל לה לערכאת הערעור, כך נטען, להשלים עם הכרעת דין שטמונה בה "סתירה פנימית"; מן הצד האחד – קבלת מהימנותה של א' וביסוס הרשעה, ומן הצד השני – זיכוי מחמת

הספק, בין השאר לאור פגמי מהימנות בגרסתה של א' (ראו בעניין דומה: ע"פ 9478/11 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 6 לחוות דעתו של השופט נ' הנדל (4.9.2014)).

36. בידוע, כי ערכאת הערעור אינה נוהגת, כעניין שבשגרה, להתערב בממצאי מהימנות ועובדה של הערכאה הדיונית. הלכה פסוקה זו נובעת מהיתרון המוקנה לערכאה הדיונית בהתרשמותה הישירה מן העדים המעידים לפניה, ומאותות האמת שבעדויותיהם, שפת גופם, אופן התנהלותם, וכיוצא באלה. בית המשפט מכיר בחריגים שונים לכלל זה, וידועה המחלוקת בקרב שופטי בית משפט זה בדבר מידת תחולתו של כלל אי-התערבות זה לגבי עבירות מין, ועל החשיבות שיש לתת, לכאן ולכאן, למאפייניהן היחודיים של עבירות אלה (ראו: ע"פ 433/13 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 32 וההפניות שם (2.6.2014); ע"פ 6294/11 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 87 לפסק הדין וההפניות למכביר שם (20.2.2014)).

37. אכן, ישום עקרון אי-ההתערבות בעניין שעל הפרק מספק תשובה עניינית לטענות הסנגור. ניכר כי הקו בו נקט בית המשפט המחוזי בהערכת מהימנותה של א' הוא ברור, וגרסתה של א' עברה תחת שבט הביקורת. בית המשפט המחוזי נקט בגישה ספקנית כלפי גרסתה לגבי כל אחד מן האירועים, ומסקנותיו ניתנו לאחר בחינת מהימנות בתשומת לב כדבעי, פנימית וחיצונית. גם כאשר גרסתה של א' נמצאה מהימנה ואותנטית, לא הסתפק בית המשפט המחוזי בכך ודרש תימוכין לגרסתה. כאשר אלה לא נמצאו, החליט בית המשפט המחוזי לזכות את המערער, ניפה את המשוער ואת המסופק, עד אשר נותר במסגרת ההרשעה רק מה שהוכח מעבר לספק סביר, כפי הנדרש בפלילים. דוגמא טובה לכך היא זיכוי של המערער מחמת הספק בעבירת האינוס, כאשר כך הוחלט חרף נטיית ליבו של בית המשפט המחוזי אחר גרסתה של א', לאחר שלא נמצאו אותות אמת או סימנים חיצוניים לחיזוקה.

38. עמדתו זו של בית המשפט המחוזי באה לידי ביטוי לכל אורכה של הכרעת הדין, ומקיפה כל אחד מן האישומים. אין די בזיכוי מחמת הספק בעבירה זו או אחרת כדי להצביע על כשל כולל ומהותי בגרסתה של מתלוננת, כטענת הסניגור, אלא יש לעמוד על הנימוקים השונים שביסוד ההרשעה. אדון אפוא בטענות הסנגור בקשר עם מסקנות המהימנות של בית המשפט המחוזי, ביחס לכל אחת מעובדות כתב האישום בהן הוחלט על הרשעה, ואראה כי בדיון הגיע בית המשפט המחוזי למסקנותיו, למעט אישום אחד, כפי שיפורט להלן.

עבירות המין

39. כמסקנת בית המשפט המחוזי, מצאתי כי הנגיעות בישבנה של א' (סעיף 6 לכתב האישום), והנופך המיני של נגיעות אלה, הוכחו כדבעי. גרסתה של א' לדברים נמצאה מהימנה לאור עקביותה - בגרסה שמסרה לגורמים שונים בבית ספרה ובשיחותיה עם העובדת הסוציאלית (ראו בסעיף 35-37 להכרעת הדין). חיזוק חיצוני לגרסתה ניתן מפי המערער עצמו אשר הודה כי אכן לעיתים הכה אותה בישבנה, כאקט "חינוכי". שוכנעתי כי האפשרות שנגיעות אלה אינן בעלות נופך מיני, כפי שטוען הסנגור, היו אפשריות, אולי, בנסיבות אחרות. אופן "ההכאה" על ישבנה של א' (בהרמת הישבן, ואחיזה בו), יחד עם הודאתו הכללית של המערער על מחשבותיו המיניות אודות א' (ראו להלן בסעיף 40), אינו מתיישב עם פרשנות זו. אציין, כי תיחום ההרשעה רק למעשי "ההכאה" בישבנה של א', אף שבכתב האישום נטען לנגיעות נוספות ביתר חלקי גופה, מהווה עדות לזהירות והקפדנות בה נקט בית המשפט המחוזי, בכך שהעמיד את רף ההרשעה בקיומן של ראיות חיצוניות לחיזוק גרסתה של א', אף כאשר גרסתה זו נמצאה מהימנה, עקרונית, לגבי חלק מעובדות האישום.

40. הדברים נכונים גם לאישום הנוגע לביצוע מעשים מגונים בא' בעודה בשנתה (סעיף 8 לכתב האישום). כאמור, גרסתה של א' לאירועים נתמכה בראיות חיצוניות למכביר: (א) עדותה של לודמילה, אמה של א', אשר העידה כי ראתה את המערער, בעת לילה, יושב על יד א' ו"נוגע בה במקום שאסור לו לגעת" (פרוטוקול הדיון, בעמ' 84); (ב) דבריו של המערער עצמו אשר תיאר באזני העובדות הסוציאלית, וביוזמתו, כי הוא חושב "שיש לו בעיה, ושהוא חושב שהוא פדופיל, ושיש לו מחשבות מיניות על א' [...] הוא אמר שהוא מוצא את עצמו לפעמים מסתכל עליה וחושב מחשבות מיניות ושהוא פעם אחת או פעמיים נגע בה בזרוע ובירך, ואמר שהוא חבר באיזו כת, ואמרו לו שזה לא בסדר, ושהוא חושב שהוא צריך עזרה..."; (ג) עובדת סוציאלית אחרת ציינה כי "הוא סיפר שבילילה נכנס לחדר ועמד על יד המיטה ויש לו מחשבות מיניות כלפי א', וכששאלתי אם הוא נגע, הוא אמר שנגע רק בברך ובכתף..."; (ד) גם בחקירתו במשטרה, תיאר המערער את מחשבותיו אודות א' ואת המעשים שביצע בה באותו לילה (ראו בסעיף 45 להכרעת הדין). ראיות אלה מבססות במצטבר היטב את אשמתו של המערער. טענות הסנגור הנוגעות לנסיבות מתן ההודאה באזני העובדות הסוציאליות ולפני המשטרה, נדחו אחת לאחת בהכרעת הדין, ואינני רואה מקום להידרש אליהן שוב, משאלה נמצאו בעיני משכנעות (ראו בהכרעת הדין, בפסקאות 47-48).

פגיעה בפרטיות

41. הודאתו של המערער, כי אכן נכנס לחדר האמבטיה שעה שא' רחצה בו עירומה, כמו גם כשלוננו מלספק הסבר עקבי ומניח את הדעת באשר לטיב מעשיו שם, הריהם די והותר כדי לבסס הרשעה בנסיבות אלה. קיומו של היסוד הנפשי נלמד מן הנסיבות, ומתחזק מהודאתו במחשבותיו המיניות על א'. מחרה מחזיק אני גם אחר ממצאי בית המשפט המחוזי לעניין גרסתה של א' בעניין זה, אשר נמצאה על-ידו מהימנה ועקבית.

42. עוד מצאתי כי פרטיותה של א' חוללה במזיד גם באותם פעמים בהן עמד המערער לצד מיטתה וצפה בה בעודה ישנה (עובדות הסעיף החמישי לכתב האישום). גם כאן, אישר המערער את עצם קיום המעשים - בכניסתו לחדרה באישון לילה, בעמידתו לצד מיטתה, ובצפייה בה כשהיא ישנה. כאשר נשאל בחקירתו במשטרה האם נגע בא' באותם פעמים בהם צפה בה בשנתה, ואף פתח את חזייתה בעודה ישנה, השיב כי "היה אפשר לראות את השדיים שלה גם כשהחזייה עליה [...] אתה יודע מה היה אם היא היתה מתעוררת? היא היתה מוציאה את כל הסוד" (ת/13 ש' 72). בעדותו לא ידע המערער להסביר את פשר מעשיו בחדר השינה באופן משכנע. גם טענות הסנגור בעניין זה אינן משכנעות, נוכח דבריו המפורשים של המערער. די באלה כדי לקיים את יסודות העבירה. למותר לציין בהקשר זה כי פרטיותו של אדם אינה מוגבלת למצב ערותו וערנותו, וצפייה באדם אחר בעודו ישן עלולה, בהתאם לנסיבות, לעלות בקנה אחד עם סוג הפגיעות אותן מבקש החוק למנוע (ראו: סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות התשמ"א-1981; וכן: רע"פ 9818/01 ביטון נ' סולטן, בפסקה 40-41 לחוות דעתו של הנשיא (בדימוס) א' ברק פ"ד נט(6) 554 (31.3.2005); ע"פ 2126/05 סברי ג'ריס נ' מדינת ישראל (26.6.2006)).

איומים והדחה

43. ההרשעה בעבירת האיומים מבוססת אף היא. בחקירתו במשטרה בשנת 2009 ציין המערער, כי "יכול להיות

שאמרתי, כי כל הזמן אומרת לי שהיא תכניס אותי בכלא [...] אני אמרתי לה, כמה פעמים שאמרתי לה, אני אהיה בכלא אבל את תהיי בבית חולים [...] ש. מתי אמרת לה שאתה תהרוג אותה ותיכנס לכלא? ת. כשגרתי איתם, זה היה כמה פעמים, זה היה בלי כוונה לעשות משהו...". בעדותו בבית המשפט הכחיש המערער תחילה את הדברים, אך לבסוף אישר כי אמר אותם, תוך ניסיונות לספק תירוץ ואמתלה לדבריו. אין בידי להתערב במסקנת בית המשפט המחוזי גם בעניין קיומו של היסוד הנפשי בעבירה זו ("בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו") ודבריו המפורשים של המערער מדברים בעד קיומה של נסיבה זו.

44. גם טענות הערעור בנוגע לעבירת ההדחה דינן להידחות. גם כאן, גרסתה של א' נתמכת בדברים שמסר המערער בעדותו, ובהודאתו המפורשת כי ביקש מא' שתבטל את תלונתה, נפגש עמה מספר פעמים, "רק בקשר לנוסח הדברים", וכן הבטיח לה אי-אילו טובות הנאה בתמורה לביטול תלונתה. על כן, נכון אני לסמוך את ידי גם בענין זה על הכרעת הדין של בית המשפט המחוזי.

ההרשעה בעובדות האישום השביעי

45. הנה כי כן, בכל הנוגע לאישומים אלה, הכרעת הדין נשענת על יסודות איתנים. לא מפיה של המתלוננת אנו חיים, ולכל אחד מן האישומים סמך בית המשפט המחוזי ראיה מחזקת, בעלת משקל זה או אחר, לביסוס ההרשעה כדבעי. כאשר ניצב בית המשפט המחוזי לפני קושי ראיתי, לא היסס לזכות את המערער, חרף התרשמותו לטובה מגרסתה של א', ולמרות גרסאותיו המוקשות של המערער. בית המשפט המחוזי אף ידע להיזהר מ"הסקה אינדוקטיבית" - מסקנותיו תוחמו לעובדות ולנסיבות שלגביהן נמצאו די ראיות לחיזוק גרסתה של א'. ואולם, "לפום חורפא - שבשתא" (כמידת החרפות כך מידת השיבוש; ראו: תלמוד בבלי, בבא מציעא צו, ב). בכל הנוגע לקיומו של הרף הראיתי הנדרש לקיומו של אירוע המטבח השני - אירוע תקיפה, שסופו בנשיכת אפו של המערער, לא נחה דעתי ממסקנתו של בית המשפט המחוזי, ומצאתי כי קיים קושי ראיתי בהרשעה.

46. גרסתה של א' בנוגע לעובדות אירוע זה, מוכחשת ונשללת על-ידי המערער, ולמעשה הרשעה בסעיף אישום זה מהווה הרשעה על-פי עדות יחידה. הכרעה על יסוד עדות יחידה של נפגע בעבירות מין יכול שתיעשה מכוח סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971. על-פי סעיף זה, רשאי בית המשפט להרשיע אדם בעבירת מין, ובלבד שינמק את הסיבה להחלטתו. אכן, מהכרעת הדין עולה כי טעמי מהימנות הם שעומדים בבסיס הכרעתו של בית המשפט המחוזי, אשר העדיף את גרסתה של א', על-פני זו של המערער. הטעם להחלטה זו, כפי הנראה, מצוי בהתרשמותו השלילית מגרסתו של המערער, ומהתוודותו הכללית על משיכתו המינית לא', וכפי שקבע זאת בית המשפט המחוזי: "הודאתו של הנאשם [...] יש לראותה לא רק כהודאה באירוע הספציפי [...] אלא ניתן לראותה בהקשר רחב יותר כהודאה של הנאשם בהלך רוח ובמחשבות מיניות על המתלוננת מזה כמעט ארבע שנים. לכך יש כמובן השלכה על ההכרעה בסעיפים האחרים של כתב האישום" (סעיף 48 להכרעת הדין). חרף התרשמות כללית זו, אין בעדותה היחידה של א' כדי למנוע מספק סביר בהקשר זה לעלות, ולהביא לזיכויו של המערער, מהטעמים שיפורטו להלן.

47. תחילה אציין, כי לא מצאתי בדברי העובדת הסוציאלית, בהם מצא בית המשפט המחוזי חיזוק פנימי לגרסתה של א', כי אכן יש בהם כדי לחזק את מהימנות גרסתה של א'. אף שהעובדת הסוציאלית העידה כי א' שטחה בפניה את המאורעות במטבח הבית, הרי שדבריה נאמרו בכלליות, ומבלי להסביר האם מדובר בנסיבות האישום הראשון או השביעי.

48. לגופה של ההרשעה, ומבלי להידרש לניתוח ממצאי המהימנות של בית המשפט המחוזי, נראה כי נפל משגה במשקל שניתן לעדותה של א' בעניין זה, ולמצער לא ניתנו נימוקים מספיקים, כנדרש על-פי הוראות החוק והפסיקה, כדי להסביר מדוע חרג בית המשפט המחוזי בעניין זה מהקו בו נקט לאורך הכרעת הדין, והסתפק בגרסתה של א' חרף הכחשתו הנמרצת של המערער. כזכור, לאורך הכרעת הדין לא היסס בית המשפט המחוזי מלנקוט אמת מידה של זהירות קפדנית ולהימנע מ"הסקה אינדוקטיבית" בנוגע לפרטים אשר זכרם לא בא בראיות וחזוקים חיצוניים כלשהם. גם במקום בו חלק מפרטי האישום הוכחו וחוזקו, לא "דילג" בית המשפט המחוזי אל המסקנה כי גם יתר עובדות האישום נכונות, נוכח הוכחת קיום חלק מעובדות האישום. דוגמא טובה לכך נמצאת בהרשעתו של המערער בעובדות אירוע האישום הששי. כאמור לעיל, הרשעתו של המערער בעניין זה תוחמה רק לאותו רכיב עובדתי, אשר נמצא לו חיזוק בדמות ראיה חיצונית (הודאתו של המערער כי אכן טפח על ישבנה של א'), ואילו לגבי יתר העובדות שתיארה א' בעדותה (לפיהם נגע בה המערער פעמים רבות בחלקי גופה האינטימיים), נקבע כי אלה לא הוכחו כדבעי.

49. כמובן, אין זה מן הנמנע כי בית המשפט יקבע רף ראייתי גבוה יותר באישום מסוים, ובאישום אחר יסתפק ברף ראייתי נמוך יותר, ואף ניתן כאמור להסתפק בעניין זה בהרשעה על סמך עדות יחידה בלבד. עם זאת, דרישת ההנמקה במצבים מעין זה היא מוגברת. בפסיקתנו הנוגעת לדרישת ההנמקה המעוגנת בסעיף 54א(ב) האמור, נקבע, כי "לא נקבעו אמות מידה נוקשות לשם עמידה בחובת ההנמקה, ואופיה של ההנמקה נגזר בכל מקרה לפי נסיבותיו" (ראו: ע"פ 1543/06 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 23 לחוות דעתו של השופט ע' פוגלמן (11.6.2007); ע"פ 7211/13 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 27 לחוות דעתו של השופט ח' מלצר (13.12.2015)).

50. לאור האמור, נראה כי היה על בית המשפט המחוזי לנמק כדבעי את הסיבה בגינה דווקא בנוגע לאירוע המטבח השני, בחר לאחוז בגרסתה של א', מבלי להיזקק לחיזוקים חיצוניים כלשהם. גם הדמיון הרב שבין אירועי המטבח הראשון והשני, מעלה את שאלת הנפקות שבין שני אירועים אלה. באירוע המטבח הראשון, כזכור, זוכה המערער מחמת הספק, ואילו באירוע המטבח השני, הורשע. אף שקריאה מדוקדקת בהכרעת הדין מעלה כי יתכן ובין השניים ישנה נפקות מבחינת המהימנות שיש לייחס לגרסתה של א', הרי שעל בית המשפט היה לציין שוני זה במפורש, ולנמק, כאמור, את הבסיס שמצא להבדל בתוצאה שבין שני האישומים. משלא נימק בית המשפט המחוזי את הטעמים בגינם בחר להעדיף את גרסתה של א', בהבחינו בקשיים שצוינו לעיל, נראה כי קיים קושי ממשי, בעניין שלפנינו, להרשיע על סמך עדות יחידה.

51. הנה כי כן, התקיימותן של העובדות המנויות בסעיף 7 לכתב האישום מוטלת בספק. אף כי רחשי לבי אומרים כי אחד מן האירועים שהתרחשו במטבח אכן ארע, הרי שאין לרחשי לב אלה על מה שיסמכו במישור הראייתי כנדרש, ואין די בהם לצורך הרשעה. אשר על כן, אציע לחברי לזכות את המערער מחמת הספק מביצוע המיוחס לו בסעיף 7 לכתב האישום.

גזר הדין

52. המערער ביצע עבירות מין חוזרות ונשנות בא', חילל את פרטיותה, איים עליה לבל תוציא את האמת לאור, ומשניסטה לעשות כן, הדיח אותה לחזור בה ולחבל בכך במאמצי החקירה. רף הענישה שאותו קבע בית המשפט המחוזי, תואם את מדיניות הענישה הנהוגה במקרים מעין אלה. חלופה הזמן למן קרות האירועים עד לפתיחת ההליכים הוא אמנם משמעותי, אך כבר עמד על כך בית המשפט המחוזי. לא נעלם מעיני עברו הנקי של המערער. נכונה גם העובדה כי מעשיו מצטרפים לטרגדיות נוספות שחוותה א' במהלך חייה, ואין לזקוף לחובתו את מלוא הנזק הנפשי

שנגרם לה. ברם, דווקא נסיבות אלה הן שמעצימות את חומרת מעשיו. מציאות עגומה היא כאשר אדם אינו יכול לשים מבטחו בסביבתו החיצונית, אך מציאות איומה עוד יותר היא מקום בו גם סביבתו הקרובה, האינטימית - בני משפחתו - מחללת את גופו ופוצעת את נשמתו. המערער ידע על קשיי חייה של א', אך לא הניח לביתה להיות חוף מבטחיה, בחינת "מחוץ - שיפלה חרב, בבית - כְּמִת" (איכה א, כ). בכפוף לאמור להלן, לא מצאתי מקום להתערב במסקנות בית המשפט המחוזי לענין גזר הדין. העונש שהושת על המערער הולם את העבירות בהן הורשע, את נסיבות ביצוען, ואת הנסיבות האישיות של המערער ושל הפרשה כולה. אלמלא הזיכוי הנ"ל מחמת הספק לגבי סעיף 7 לכתב האישום, היה גזר הדין ראוי להיוותר על כנו כמות שהוא.

53. הזיכוי האמור מצדיק הפחתה מסוימת במידת העונש. בית המשפט המחוזי לא ציין בגין אילו מעשים גזר כל אחד מן העונשים, אף שקבע מתחם ענישה שונה לכל סוג של עבירות, כאמור. בנסיבות אלה, ולאחר עיון נוסף בפרטי גזר הדין של בית המשפט המחוזי ושקילת המכלול, נראה כי משקלו של האישום הנדון, ביחס לשאר מעשיו של המערער שהוכחו כדבעי, מצדיק הפחתה של 5 חודשים מעונש המאסר בפועל.

54. אשר על כן, אציע לחבְּרִי כי נפחית מעונש המאסר ונעמידו על 25 חודשי מאסר, חלף העונש של 30 חודשי מאסר שהוטל על המערער בבית המשפט המחוזי. שאר רכיבי גזר הדין יותרו בעינם.

ש ו פ ט

השופט י' דנציגר:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופטת ע' ברון:

אני מצרפת את דעתי לדעתו של חברי השופט נ' סולברג, למעט בענין "האירוע השני במטבח". אם תישמע דעתי, תיוותר על כנה ההרשעה גם באישום זה (סעיף 7 לכתב האישום). ניכר בבית המשפט המחוזי, שבמלאכת מחשבת ולאחר שחזר והזהיר את עצמו, נתן אמון בגרסת המתלוננת רק מקום ששוכנע מעל לכל ספק באמיתות הדברים. וכך גם בנוגע לאירוע השני במטבח. בהקשר זה סמך בית המשפט את קביעתו הן על עדותה של המתלוננת לפניו והן על חקירתה במשטרה. חיזוק נוסף נמצא בדבריה של העובדת הסוציאלית רותם בן דב, שהעידה כי המתלוננת סיפרה לה על אירוע שהיה במטבח, שבו המערער הדף את המתלוננת כנגד הקיר ונגע בה באזורים שונים בגופה. אמנם העובדת הסוציאלית לא פירטה אם מדובר ב"אירוע הראשון במטבח" שממנו זוכה המערער מחמת הספק, או שמא ב"אירוע השני במטבח" שבו הורשע. ואולם דווקא בהינתן זיכוי של המערער מחמת הספק מ"האירוע הראשון במטבח", סבורתני כי יש בדבריה של העובדת הסוציאלית משום תימוכין ב"אירוע המטבח השני". במצב דברים זה, גם אין מקום להתערב

בגזר הדין שהושת על המערער.

ש ו פ ט ת

הוחלט כאמור בפסק הדין של השופט נעם סולברג.

ניתן היום, כ"ד באלול התשע"ו (27.9.2016).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט
